

În anii 60 a avut loc cea mai puternică redeșteptare din întreaga istorie a bisericii rămășiței. Zeci de mii de oameni se trezeau la realitatea destinului lor profetic, înțelegând ca niciodată mai înainte geniul doctrinei adventiste despre sanctuar, și scopul ei final, ziua ispășirii pentru cei vii.

Oamenii aflau cu uimire că, așa cum destinul Israelului după trup fusese acela de a da naștere Copilului de parte bărbătească, tot așa destinul bisericii rămășiței era acela de a da naștere Miresei lui Hristos. Aflau că judecata de cercetare este mult mai mult decât știuseră ei, adică o simplă verificare a cărților din cer. Așezată în contextul Nunții Mielului din Apocalips 19, acea doctrină prăfuită și nefolositoare pe care o disprețuiau Barnhouse și Martin devenea o forță capabilă să declanșeze taifunul evenimentelor finale fără ajutorul vreunei mâini. Laitmotivul redeșteptării lui Brinsmead era chiar acesta: „Totul este gata, poftiți la nuntă.”

Cartea lui Brinsmead, *God's Eternal Purpose*, era clădită solid pe Daniel 8:14, verset despre care sora White spusese că este „temelia și stâlpul central al credinței advente” (GC 409).

Pe această temelie au venit în 1888 Jones și Waggoner, și au așezat conceptul lor despre scopul lui Dumnezeu cu Sanctuarul, realizat în Hristos, și a cărui „taină” nu se poate încheia fără realizarea aceluși scop în poporul Său.

Apoi Andreasen a dezvoltat acest concept, plasându-l în cadrul larg al marii controversă, a cărei încheiere depinde de o generație a poporului lui Dumnezeu vindecată complet de păcat.

Wieland și Short au consolidat „temelia și stâlpul central al credinței noastre” prin munca perseverentă și obositoare de a recupera episodul și implicațiile soliei 1888. Convingerea lor era că „Sanctuarul va fi curățit,” atunci când biserica rămășiței va răspunde invitației la nuntă, și va înțelege că, așa cum Hristos a fost făcut „asemenea fraților Săi,” tot așa frații Săi vor trebui făcuți asemenea Fratelui lor mai mare.

Brinsmead nu a făcut decât să pună laolaltă toate mărgăritarele recuperate din moloz de acești slujitori ai lui Dumnezeu, să le sprijinească prin numeroase declarații ale Spiritului Profetic nevăzute sau neapreciate până atunci, și să le așeze în cadrul corect al credinței advente.

Brinsmead nu a adus nimic nou sau personal în această redeșteptare. Nu veți găsi nimic original, necunoscut sau extravagant în *God's Eternal Purpose*, ci doar o prezentare simplă, coerentă, eficientă și imbatabilă a doctrinei adventiste despre Sanctuar, în lumina soliei 1888. Cu ea, a dat foc adventismului anilor 60, producând o redeșteptare nemaivăzută niciodată în istoria bisericii.

Vrăjmașii adventismului, din interior sau din exterior, susțin până în ziua de astăzi că ceea ce s-a întâmplat atunci a fost o simplă „agitație,” „agitația Brinsmead,” și se feresc ca de foc să recunoască faptul că aceea a fost o mare redeșteptare, o predicare a adevărului adventist cu totul excepțională.

Dar acceptăm expresia „agitație,” dacă ne gândim că și lucrarea Domnului Hristos, sau a ucenicilor, a fost numită „agitație.” O simplă agitație care a tulburat biserica, și pe care Sinedriul a gestionat-o cu mult profesionalism. Așa se vedea atunci. Astăzi se vede altfel.

A fost teologia lui Brinsmead perfectă?

Răspundem și noi ca sora White, când vorbea despre solia Jones-Waggoner:

„Cred fără nicio îndoială că Dumnezeu a trimis adevăr prețios la timpul potrivit prin frații Waggoner și Jones. Îi prezint eu pe aceștia ca fiind infailibili? Spun eu că ei nu vor face o afirmație, sau vor prezenta idei care nu pot fi puse în discuție, sau care nu pot fi eronate? Spun eu așa ceva? Nu, nu spun așa ceva. Nu spun așa ceva despre niciun om de pe pământ. Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați” (The EGW 1888 Materials, 566).

Și noi credem că Dumnezeu a trimis adevăr prețios, la un timp foarte potrivit, prin Robert Brinsmead, timpul când liderii bisericii din acea perioadă au tras macazul spre a gara adventismul pe o linie moartă, să spulbere orice șansă ca cineva, vreodată, în viitor, să se mai întoarcă la poarta Sanctuarului unde ne așteaptă Hristos la nuntă.

Ne putem pune o întrebare simplă: A existat în experiența poporului lui Dumnezeu vreo mare redeșteptare în care teologia reformatorilor, solilor, mesagerilor respectivi, să fie perfectă?

A fost teologia apostolilor perfectă? A fost teologia lui Luther perfectă? A fost teologia mileriților perfectă? A fost teologia Jones-Waggoner perfectă? Și totuși, Dumnezeu a oferit prin ei o foarte mare lumină, și care va fi confirmată odată de produsul ei final, o biserică „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.”

Nu, Brinsmead nu a fost nici el infailibil. Da, a avut idei care pot fi puse în discuție. Da, a avut idei care au fost eronate, foarte eronate. „Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină, și este cazul să fiți atenți cum o tratați.”

În ciuda acestor idei care pot fi puse în discuție, în ciuda erorilor lui, Brinsmead a fost vasul ales prin care Dumnezeu a stopat cu succes visele fantasmagorice ale lui Froom de a întoarce biserica rămășiței, oficial și cu acte în regulă, în mijlocul Babilonului cel mare. Poporul se trezea din adormire, iar această reacție imprevizibilă a dat curaj unor oameni ca Herbert Douglass și Kenneth Wood, redactori la *Review*, să ia poziție în favoarea doctrinei sanctuarului și împotriva poziției expusă în *Questions On Doctrine*.

***